

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 483/2012-19

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 3. októbra 2012 predbežne prerokoval sťažnosť P. K., K., zastúpeného advokátkou JUDr. M. H., K., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Košiciach v konaní vedenom pod sp. zn. 11 Co 135/2011 a jeho uznesením z 30. apríla 2012 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť P. K. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 12. septembra 2012 doručená sťažnosť P. K., K. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátkou JUDr. M. H., K., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva vlastníť majetok podľa čl.

20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 11 Co 135/2011 a jeho uznesením z 30. apríla 2012 (ďalej len „uznesenie krajského súdu“ alebo „napadnuté uznesenie“).

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že Okresným súdom Košice II (ďalej len „okresný súd“) bolo vedené konanie pod sp. zn. 42 C 15/2009 o návrhu navrhovateľa F. K. (na mieste pôvodnej navrhovateľky) proti sťažovateľovi ako odporcovi o zrušenie a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva k nehnuteľnostiam.

Okresný súd vo veci rozhodol rozsudkom č. k. 42 C 15/2009-138 zo 14. februára 2011 (ďalej len „rozsudok okresného súdu“) tak, že *„zrušil podielové spoluvlastníctvo účastníkov konania predajom vo výrokoch (I., II.) označených nehnuteľnosťí“*, a ďalším výrokom rozhodol o náhrade trov konania účastníkov tak, že uložil sťažovateľovi ako odporcovi povinnosť nahradiť navrhovateľovi trovy konania v sume 2 879,18 €.

Okresný súd rozhodol o trovách konania podľa § 142 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“), t. j. podľa úspechu, a preto nárok na náhradu trov konania priznal navrhovateľovi ako úspešnému účastníkovi konania.

Rozsudok okresného súdu v časti jeho výroku o trovách konania napadli odvolaním navrhovateľ aj sťažovateľ. Navrhovateľ v odvolaní namietal nepriznanie trov konania v celej sume vrátane trov, ktoré predchádzali zmene účasti na strane navrhovateľa v konaní. Sťažovateľ namietal dôvodnosť aplikácie § 142 ods. 1 OSP pri rozhodovaní o trovách konania tvrdiac, že tu boli okolnosti na vyhovie jeho návrhu, aby nebol zaviazaný na náhradu trov konania.

Krajský súd v odvolacom konaní napadnutým uznesením zmenil rozsudok okresného súdu v časti jeho výroku o trovách konania tak, že uložil sťažovateľovi ako odporcovi

povinnosť nahradiť navrhovateľovi trovy prvostupňového konania v sume 4 930,63 € a zaviazal ho aj na náhradu trov odvolacieho konania navrhovateľovi v sume 115,22 €.

Krajský súd akceptoval odvolacie dôvody navrhovateľa, keď zmenil rozsudok okresného súdu. Odvolanie sťažovateľa krajský súd vyhodnotil ako nedôvodné a bol toho názoru, že v posudzovanom konaní neboli preukázané také okolnosti, ktoré by odôvodňovali nepriznanie náhrady trov konania navrhovateľovi, resp. neuloženie povinnosti sťažovateľovi na ich náhradu.

Sťažovateľ v sťažnosti namieta porušenie ním označených základných a iných práv postupom krajského súdu v odvolacom konaní a jeho napadnutým uznesením. Podľa sťažovateľa krajský súd dospel k nesprávnym skutkovým a právnym záverom, keď nevyhovel jeho odvolacím dôvodom.

Sťažovateľ vo svojej argumentácii okrem iného uviedol:

„Čo sa týka priebehu konania, pre rozhodnutie vo veci sú dôležité nasledovné skutočnosti: Na pojednávaní dňa 21. 1. 2010 samotná žalobkyňa v prvom rade uviedla, že s petitom prikázania nehnuteľnosti do môjho vlastníctva, ktorý pôvodne sama navrhla nesúhlasí. Počas konania teda žalobkyňa výrazným spôsobom zmenila názor na spôsob vyporiadania podielového spoluvlastníctva. Ja som takisto na pojednávaní dňa 14. 2. 2011 opätovne deklaroval, že súhlasím so zrušením a vyporiadanim podielového spoluvlastníctva a to takým spôsobom, ako to nakoniec bolo konajúci m súdom určené. Môj postoj počas celého konania ostáva pevný a nemenný. Zmena postoja žalobkyne v prvom rade bola odôvodnená tým, že nehnuteľností nie je možné prikázať do môjho vlastníctva pretože na to nemám nárok z morálneho hľadiska. Jedná sa teda o pocit žalobkyne v prvom rade, ktorý bol dôvodom na zmenu petitu. Takýto spôsob vyporiadania podielového spoluvlastníctva by však v zmysle právnej úpravy a ustálenej judikatúry mal byť tým posledným spôsobom vyporiadania. Ja som napriek tomu, v záujme urýchlenia celého procesu súhlasil aj s predajom nehnuteľnosti. Počas celého konania som teda súhlasil so všetkými požiadavkami a návrhmi žalobcov a konanie som nijako nebrzdil.

Prvostupňový aj druhostupňový súd opreli svoje rozhodnutie o tom, že som povinný nahradiť žalobcovi trovy konania o tri základné body:

1. moju údajnú neochotu dohodnúť sa so žalobcami pred začatím súdneho konania. V spise sa však nenachádza jediný dôkaz o takejto aktivite žalobcov, okrem výpovedí ich samotných. Odvolací súd sa opiera o moje vyjadrenie zo dňa 21. 1. 2010, kde som potvrdil telefonické rozhovory s nimi. Ja som však povedal a je to zachytené aj v zápisnici z pojednávania dňa čl. 82, že tieto rozhovory podmieňovali vyporiadaním aj iného majetku, nielen toho, ktorý je predmetom tohto konania. Takáto konverzácia nakoľko nekorešponduje so znením žaloby zo strany žalobcov nemôže byť podkladom pre priznanie trov konania žalobcom.

2. potvrdenie realitnej kancelárie C., že ja som nebol ochotný predať nehnuteľnosť za zníženú cenu a tým som jej predaj zmaril. Tu opätovne poukazujem na skutočnosť, že sa jedná o realitnú kanceláriu zvolenú žalobcami a samotné potvrdenie bolo takisto predložené žalobcami. V tejto súvislosti je potrebné aj váhu a hodnovernosť tohto dôkazu. Zdôrazňujem, nikto ma neoslovil s ponukou zníženej ceny, nemám vedomosť o nijakých záujemcoch o kúpu zabezpečených predmetnou realitnou kanceláriou a preto som nemohol nijaký predaj zmariť. Toto podanie mi nebolo doručené, nemal som možnosť sa k nemu vyjadriť a preto som nemohol navrhnúť bližšie prešetrenie jeho pravdivosti. Súdom nebol vypočutý nikto zo spomenutej realitnej kancelárie, kto by potvrdil existenciu spomenutých záujemcov a moju údajnú nespoluprácu, ani nebol vykonaný nijaký iný dôkaz na dokázanie tejto skutočnosti. Predkladám v prílohe tejto sťažnosti čestné prehlásenie záujemcu L. J., ktorý oslovil mňa a môjho brata /žalobcu/ s ponukou kúpy predmetnej nehnuteľnosti cez inú realitnú kanceláriu, pričom bol to práve žalobca, ktorý zmaril predaj predmetnej nehnuteľnosti...

Z vyššie popísané skutkového stavu predmetného sporu vyplýva, že základnou otázkou pre priznanie trov konania je jednak správanie účastníkov a jednak posúdenie plného úspechu žalobcu vo veci.

Toto rozhodnutie záviselo v predmetnom spore od správnej interpretácie a aplikácie § 142 a § 150 O. s. p.

Sťažovateľ má za to, že tak prvostupňový ako aj odvolací súd pri výklade a aplikácii týchto ustanovení nepostupovali správne, v dôsledku čoho porušili ústavné právo sťažovateľa zakotvené v čl. 46 ods. 1 Ústavy... resp. čl. 6 Európskeho dohovoru...

Ustálená súdna prax sa totiž prikláňa k názoru, že konanie o vyporiadanie podielového spoluvlastníctva nepatrí medzi výsostne sporové konania, riadiace sa podľa pomeru úspechu účastníkov konania. V konaní tohto druhu sa nevyhnutne konštruuje zodpovednosť za výsledok konania. Tento termín je širší ako pojem úspechu v konaní, lebo zahŕňa aj porovnanie vstupu /výstupu v spojitosti s vykonanými dôkazmi, poukazujem napr. na judikát R31/1972, z ktorého vyplýva, že pre rozhodnutie o trovách konania má význam zistenie o tom, či navrhovateľ pred podaním návrhu na súde navrhol druhému spoluvlastníkovi zrušenie a vyporiadanie dohodou, a to ale spôsobom, ktorý sa v plnom rozsahu zhoduje s výrokom znenia rozsudku súdu. V prípade tohto konania pri troch zmenách petitu nemožno hovoriť o zhode návrhu žalobcu so znením rozsudku súdu...“

Sťažovateľ ďalej poukázal na vybrané časti rozsudku Okresného súdu Zvolen sp. zn. 6 C 187/2011 a nález ústavného súdu č. k. IV. ÚS 226/2011-22 v súvislosti s možnosťou aplikácie § 150 OSP a nepriznanie náhrady trov konania úspešnému účastníkovi, ak sú dané dôvody hodné osobitného zreteľa.

Podľa sťažovateľa „V tomto prípade došlo vzhľadom na ustálenú súdnu prax k takému vybočeniu z pravidiel interpretácie O. s. p., že sú tu zjavné znaky arbitrárnosti a preto k následnému porušeniu môjho práva na spravodlivý súdny proces, predvídateľnosť súdnych rozhodnutí ako aj práva vlastníť majetok...

Tu... dochádza k jednostrannému znižovaniu môjho podielu na legálne nadobudnutom majetku v prospech žalobcov, keďže som zaviazaný znášať všetky náklady vyporiadania nášho podielového spoluvlastníctva...

S listinnými dôkazmi a najmä právnou argumentáciou hmotného a procesného práva sťažovateľ a najmä znením platných zákonov Slovenskej republiky sa konajúci súd – porušovateľ nevysporiadal resp. vôbec nezaoberal, ale vychádzal z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Opierajúc sa o... právne názory Ústavného súdu SR a Súdu pre ľudské práva, dotýkajúce sa porušovania čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a čl. 6 ods. 1 Dohovoru, možno na základe doposiaľ uvedeného, podľa názoru sťažovateľa konštatovať, že skutkové a právne názory o ktoré porušovateľ oprel svoje rozhodnutie, nemožno z ústavného hľadiska považovať za udržateľné a ospravedlniteľné.

Keďže napadnutým rozhodnutím súdu bolo výrazným spôsobom zasiahnuté aj do majetkových práv sťažovateľa uznesením Uznesením Krajského súdu Košice zo dňa 30. 04. 2012 sp. značka 11Co/135/2011-169 bolo porušené aj jeho právo vlastniť majetok zakotvené v článku 20 ods. 1 ústavy Slovenskej republiky...“.

Vzhľadom na uvedené sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd o jeho sťažnosti rozhodol týmto nálezom:

„1. Základné právo na súdnu a inú právnu ochranu upravené v čl. 46 ods. 1 ako aj právo vlastniť majetok upravené v čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základné právo a právo na spravodlivé súdne konanie upravené v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd P. K. postupom a Uznesením Krajského súdu Košice zo dňa 30. 04. 2012 sp. značka 11Co/135/2011-169; boli porušené.

2. Uznesenie Krajského súdu Košice zo dňa 30. 04. 2012 sp. značka 11Co/135/2011-169 sa zrušuje a vec sa vracia na ďalšie konanie a rozhodnutie.

3. P. K. priznáva náhradu trov konania podľa dodatočného vyčíslenia ktoré je Krajský súd v Košiciach povinný uhradiť na účet právneho zástupcu do 15 dní od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa ustanovenia § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) sťažnosť sťažovateľky prerokoval na neverejnom zasadnutí a preskúmal ju zo všetkých hľadísk uvedených v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti (návrhu) možno hovoriť predovšetkým vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi napadnutým postupom tohto orgánu a základným právom, porušenie ktorého sa namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takú možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 55/05, IV. ÚS 288/05).

V súlade s uvedenými zásadami ústavný súd predbežne prerokoval sťažnosť sťažovateľa podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde a skúmal, či neexistujú dôvody na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Sťažovateľ namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením krajského súdu, ktoré je podľa neho založené na nesprávnych skutkových a právnych záveroch.

Ústavný súd už v rámci svojej judikatúry vyslovil, že obsahom základného práva na súdnu ochranu (čl. 46 ods. 1 ústavy), ako i práva na spravodlivý proces (čl. 6 ods. 1 dohovoru) je umožniť každému reálny prístup k súdu, pričom tomuto právu zodpovedá povinnosť súdu o veci konať a rozhodnúť (napr. II. ÚS 88/01), ako aj konkrétne procesné garancie v súdnom konaní.

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne s medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 13/00, mutatis mutandis II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01).

Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať také rozhodnutia všeobecných súdov, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody, pričom skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom preskúmavania vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, mutatis mutandis I. ÚS 37/95, II. ÚS 58/98, I. ÚS 5/00, I. ÚS 17/00) a tiež by mali za následok porušenie niektorého z princípov spravodlivého procesu, ktoré neboli napravené v inštančnom (opravnom) postupe všeobecných súdov.

Ústavný súd poukazuje na svoju judikatúru, v rámci ktorej už vyslovil, že kompetencie ústavného súdu nenahrádzajú postupy a rozhodnutia všeobecných súdov a nepoužívajú sa na skúmanie namietanej vecnej nesprávnosti, pretože ústavný súd nie je opravnou inštanciou vo vzťahu k všeobecným súdom. Kritériom na rozhodovanie ústavného súdu musí byť najmä intenzita, akou malo byť zasiahnuté do ústavou alebo kvalifikovanou

medzinárodnou zmluvou zaručených základných práv a slobôd, a v spojitosti s tým zistenie, že v okolnostiach daného prípadu ide o zásah, ktorý zjavne viedol k porušeniu, resp. odopretiu základných práv alebo slobôd (IV. ÚS 238/07).

Ústavný súd zdôrazňuje, že rozhodnutia všeobecných súdov o trovách konania môžu zasiahnuť do základných práv a slobôd. Takýmito rozhodnutiami možno predovšetkým porušiť právo na súdnu ochranu (II. ÚS 78/03, II. ÚS 31/04, IV. ÚS 147/08, III. ÚS 166/09).

V čl. 46 ods. 1 ústavy sa zaručuje základné právo na súdnu a inú právnu ochranu. Aj úprava platenia a náhrady trov konania obsiahnutá najmä v Občianskom súdnom poriadku určuje, či sa právo na súdnu ochranu naplní reálnym obsahom (čl. 46 ods. 4 ústavy). Preto procesné predpisy, ktoré upravujú platenie a náhradu trov konania, treba vykladať v súlade s takto vymedzeným obsahom základného práva na súdnu ochranu (čl. 46 ods. 1 a 4 ústavy). Pritom treba dbať na to, aby nikto len z dôvodu, že uplatní svoje základné právo na súdnu ochranu, neutrpel oproti inému účastníkovi, a to bez zreteľa na jeho postavenie v konaní, materiálnu ujmu v dôsledku platenia trov konania.

Vo všeobecnosti platí, že spor o náhradu nákladov konania nedosahuje spravidla sám osebe intenzitu predstavujúcu porušenie základných práv a slobôd, akokoľvek sa môže účastníka konania citeľne dotknúť. Ústavný súd pri posudzovaní problematiky nákladov konania, t. j. problematiky vo vzťahu k predmetu konania pred všeobecnými súdmi vedľajšej, postupuje nanajvýš zdržanlivo a k zrušeniu napadaného výroku o nákladoch konania sa uchýľuje iba výnimočne, napr. keď zistí, že došlo k porušeniu práva na súdnu ochranu (spravodlivý proces) extrémnym spôsobom alebo že bolo zasiahnuté aj iné základné právo.

Vychádzajúc z uvedených právnych názorov ústavný súd na účely posúdenia opodstatnenosti sťažnosti preskúmal namietaný postup a uznesenie krajského súdu.

Po preskúmaní napadnutého postupu a uznesenia krajského súdu ústavný súd argumentáciu sťažovateľa nevyhodnotil ako spôsobilú spochybniť ústavnú udržateľnosť

záverov krajského súdu. Ústavný súd nezistil, že by krajským súdom aplikovaný postup pri zistení a hodnotení skutkového stavu veci a pri ustálení právnych záverov mohol zakladať dôvod na zásah ústavného súdu do namietaného uznesenia v súlade s jeho právomocami ustanovenými v čl. 127 ods. 2 ústavy. Ústavný súd nezistil, že by posudzovaný postup a uznesenie krajského súdu boli svojvoľné alebo v zjavnom vzájomnom rozpore, či urobené v zrejmom omyle a v nesúlade s platnou právnou úpravou. Naopak, krajský súd sa dostatočne vysporiadal s odvolacími dôvodmi sťažovateľa v jeho odvolaní proti rozsudku okresného súdu a svoje závery ústavne akceptovateľným spôsobom zdôvodnil, t. j. tak, ako to vyplýva z požiadaviek základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, keď uviedol:

«Súd prvého stupňa rozhodnutie o trovách konania účastníkov odôvodnil aplikáciou § 142 ods. 1 O. s. p. v prospech navrhovateľa. Odporca v odvolaní namieta správnosť tohto názoru súdu tvrdiac, že svojím konaním a postojom k prejednávanej veci nedal príčinu na podanie návrhu proti nemu o zrušenie podielového spoluvlastníctva. Uvedená námietka však podľa názoru odvolacieho súdu neobstoí, lebo obsah spisu tomu nenasvedčuje. Pôvodná navrhovateľka tak v žalobe, ako aj počas konania (rovnako aj terajší navrhovateľ) tvrdila, že dohoda o zrušení a vyporiadaní podielového spoluvlastníctva s odporcom nebola možná, lebo na ich výzvy, najmä telefonickým spôsobom sa odmietal k tejto otázke vyjadriť. Odporca na pojednávaní 21. 1. 2010 potvrdil telefonické rozhovory s navrhovateľmi ohľadne dohody, ktoré však (telefonické rozhovory) podľa jeho vyjadrenia, cit.: „končili z toho dôvodu, že bolo žiadané vyporiadanie aj niečoho iného, nielen tohto majetku“ (zápisnica o pojednávaní na č. l. 82). Z uvedeného možno mať za nesporné, že návrh na súdne zrušenie a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva bol podaný pre odmietavý postoj a nezáujem zo strany odporcu o dobrovoľné riešenie. Z obsahu spisu tiež vyplýva, že aj keď odporca súhlasil s návrhom navrhovateľov na zrušenie podielového spoluvlastníctva a jeho vyporiadanie spôsobom nariadenia predaja nehnuteľností a rozdelenia výťažku medzi účastníkov, neprispel k možnosti aj v štádiu súdneho konania o mimosúdne vyriešenie veci, lebo hoci uzavrel s realitnou spoločnosťou zmluvu o sprostredkovaní predaja nehnuteľnosti (Zmluva o sprostredkovaní medzi C., s. r. o., B. ako sprostredkovateľ a účastníkmi konania vrátane odporcu – č. l. 112-115 v spise) iba on nesúhlasil s predajom nehnuteľnosti za zníženú cenu, za ktorú podľa potvrdenia tejto realitnej spoločnosti bol

záujem zo strany dvoch kupujúcich. Odporca sám pritom záujemcov o kúpu za inú, t. j. vyššiu kúpnu cenu neoznámil. Za tohto stavu neprichádzalo do úvahy vyhovieť návrhu odporcu, aby nebol zaviazaný na úhradu trov konania (napr. aplikáciou § 150 ods. 1 O. s. p.) a vzhľadom na to, že súdom bolo zrušené a vyporiadané podielové spoluvlastníctvo spôsobom v zmysle žalobných návrhov, treba mať dôvodne za to, že navrhovateľ dosiahol vo veci plný úspech a preto súd prvého stupňa správne na rozhodnutie o trovách konania účastníkov použil ust. § 142 ods. 1 O. s. p., ktoré ustanovenie na daný prípad aj správne vyložil...

Navrhovateľ mal aj v odvolacom konaní úspech, keďže odvolaniu odporcu nebolo vyhovené a naopak, jeho odvolaniu bolo v odvolacom konaní vyhovené, preto má právo na náhradu trov odvolacieho konania (§ 224 ods. 1, § 142 ods. 1 O. s. p.).“

Skutočnosť, že sťažovateľ sa s názorom krajského súdu nestotožňuje, nepostačuje na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok.

Ústavný súd preto nezistil možnosť porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy ani práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením krajského súdu. Z týchto dôvodov bolo preto potrebné sťažnosť v tejto časti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietnuť ako zjavne neopodstatnenú.

Sťažovateľ namietal aj porušenie svojho základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy postupom a uznesením krajského súdu.

Ústavný súd podľa svojej stabilizovanej judikatúry (napr. II. ÚS 78/05, I. ÚS 310/08) zastáva názor, že všeobecný súd spravidla nemôže byť sekundárnym porušovateľom základných práv a práv hmotného charakteru, ku ktorým patria aj základné práva vyplývajúce z čl. 20 ods. 1 ústavy, ak toto porušenie nevyplýva z toho, že všeobecný súd

súčasne porušil ústavnoprosesné princípy vyplývajúce z čl. 46 až čl. 48 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 dohovoru. Keďže namietaným uznesením krajského súdu neboli porušené práva procesnoprávneho charakteru (čl. 46 ods. 1 a 2, čl. 47 ods. 2 a čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru), nemohlo dôjsť ani k porušeniu práv zaručených čl. 20 ods. 1 ústavy, a preto ústavný súd odmieta podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde sťažnosť aj v tejto časti ako zjavne neopodstatnenú.

Na základe uvedeného ústavný súd pri predbežnom prerokovaní odmietol sťažnosť sťažovateľa podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde v celosti.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku sa už ústavný súd ďalšími požiadavkami sťažovateľa na ochranu ústavnosti nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 3. októbra 2012